

ἐνίοτε πρέπει νὰ πει οἱ περισσότερες ἂν ὀχι ἄλλες, καὶ τὸ τοσοῦτον περισσεύει. Ποιὸς νὰ εἶναι ὁ λόγος τοῦ φαινομένου αὐτοῦ ποὺ γράφει ὁ ἴδιος ὁ κ. Σκιας; Γιατί αὐτὲς οἱ λέξεις τῆς ὑλικῆς ζωῆς, νὰ μὴν εἶναι «εὐχρηστες». Τὸ νὰ τίς ἔχει ἡ καθαρεύουσα δὲ σημαίνει, γιατί εἶναι κοντὰ ὅλες τῆς ἀρχαίας, καὶ καθὼς τὸ εἶπε ὁ Πολυλάς «ἐπὶ ἡμεῖς ὡς ἀναφαίρετον κληρονομίαν ὀλόκληρον τὸ λεκτικὸν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς». Γιατί ὅμως δὲν εἶναι «κοινὰ καὶ εὐχρηστοὶ ὅσον αἱ ἀντίστοιχοι δημώδεις»; Τί σημαίνει αὐτό; Οἱ τέτοιαι λέξεις κάνουν τὸν πυρήνα, νὰ ποῦμε, σὲ κάθε γλώσσα, καὶ ἔχουν τὴν πρώτη θέσιν ὡς ἀπὸ τὸν ὀργανισμό τῆς. Οἱ ἄλλες, τῆς ἐπιστήμης, τῆς πολιτείας, τῶν νοσημάτων μὲς μορφωμένης κοινωνίας, ὅσες καὶ νῦναι, ἔρχονται ὕστερα. Δὲν εἶναι σίγουρες μέσα στὸ λεξικό· χρωστοῦνε τὴν ὑπαρξή τους στὸν πολιτισμὸ καὶ στὴ μόρφωση, καὶ χάνονται μὲ τὸ σβύσιμο τῆς πνευματικῆς ζωῆς σ' ἓναν τόπο. Ἡ γλώσσα ὅμως ὑπάρχει πρὶν ἀπὸ τὸν πολιτισμὸ καὶ τὴ μόρφωση καὶ δὲ χάνεται μὲ τὴν πνευματικὴ ζωή. Μὰ ὁ κ. Σκιας χάνεται στὴν ἱστορία καὶ φαινόμενα ποὺ καὶ ὁ ἴδιος παρατηρεῖ δὲ βλέπει τί σημασία ἔχουν.

(Ἔχει συνέχεια)

ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ «ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΛΗΘΗΣ»

ΓΙΑΔΟΣ

Στὸ φῶς καὶ ἂν ἔβγει ὁ στοχασμὸς ἀπόψε σὰν ποτάμι θὰ σκίση τὴν ἀπάρθενη γαλήνη καὶ θὰ δράμῃ ψηλὰ στὰ οὐρανοθέμελα παίρνοντας ἄγιο δρόμο καὶ ὁ ἔρωτας τῆς νέας ζωῆς θὲ νὰ νικήσῃ τὸ νόμο.

ΣΤΗ ΛΥΣΗ ΤΗΣ ΖΩΟΥΛΑΣ

Τὸ εἶναι μου συντάραξαν ἡ φρίκη μὲ τὸν τρόμο καὶ γονατίζω στῆς ζωῆς τὸν τύραννο τὸ νόμο, καὶ ἄγρια μ' ἄγγιξε ὁ χαμὸς μὲ παγωμένα χέρια ἐνῶ ἡ ψυχὴ—δὲν ξέρω πῶς—θὲ νὰ ὑψωθῇ ὡς τ' ἀ-
[στέρια.

Κ' ἐνῶ μὲ πέρνει ὁ πόνος μου καθάλλα σὲ ἄσπρον
[ἔτι
νὰ σκίξω χιόνια καὶ βουναὶ καὶ κάθε μονομάτι
καὶ ἐνῶ Ἡρακλῆς δὲν εἶμαι ἐγὼ καὶ δὲ μπορῶ νὰ
[γίνω
σὰν τὸν καπνὸ, πρὶν ἢ ψυχὴ στὸ φῶς πετάξῃ, σβύνω!

ΘΑΝΑΤΟΣ

Στὸ περιβόλι τῆς ζωῆς θὰ στήσω τὴν ἀπόχην
σὰν ἔρθῃ ὠραῖο σὰν ὄραμα, δειλὸ τὸ πρωτοβόρι,
καὶ τὰ μπουμπουκία τῶν μελιῶν κλειστοῦνε ὅπως τὰ
[χείλη
μὲς κορασιᾶς στὸ λίγωμα κάποιου φιλιῶ ἓνα δεῖλι.
Καὶ θὰ σκλαδῶσω τὰ πουλιά, ἀπ' τὸν ἀητὸ ὡς τ'
[ἀηδόνι,
ἔρμους νὰ μείνουν τῶν δειντῶν οἱ φουντωμένοι κλώνοι,
καὶ ὀρχήστρα ἀπ' τὰ πολλὰ πουλιά θὰ κάνω πλάι
[στὴ βρύση
ν' ἀκούσω κάτι ἀπ' τῆς Ἑδέμ τ' ἀπόκοσμο μεθύσι.

Κ' ὕστερα τὸ πλατεῖο φιλὶ στὰ χεῖλη μου νὰ νοιώσω
τοῦ Χάροντα, σὰν μελισσιῶ, στὸ λούλουδο, καὶ τόσο
νὰ λαχταρίσω ἄλλη ζωὴ, σὰν θὰ σταλάξῃ ἡ βρύση,
ποῦ ἔρμους πουλὶ ἢ ψυχούλα μου στὸ φῶς νὰ φτερου-
[γίσῃ.

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν ἑλλάδα ἀρ. 10.—Γιὰ τὸ ἔξωτε-
ρικό φρ. χρ. 10

20 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κιάσκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ἰπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιοδρόμου (Ὁφθαλμιατρεῖο), Σταθμοῦ ὑπόγειου Σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπω-
λεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια),
στὸ βιβλιοπωλεῖο «Ἑστίας» Γ. Κολάρου.

Στὸν Πειραιά: Καπνοπωλεῖο Γ. Σαροῦ, ὁδ. Βου-
δουλῆνας ἀρ. 1, διὰ τὴν Τροῦμπα.

Ἡ συντρομὴ πληρώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνὸς
χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΦΗΜΑ

τὰ εἶπε ὁ Γαβριηλίδης σ' ἓνα φύλλο τῆς «Ἀκρόπολης» («Ἀκρόπολις» 10 Αὐγούστου 1905, σελίδα 1, στήλη 1). Περιφημότητα. «Σαράντα τόσα γυμνάσια καὶ ἓνα Πανεπιστήμιο. Δηλαδή σαράντα τόσες κουβέξ βλακείας καὶ μιὰ λιμοκτονίας ἢ διαφθοράς. Κι ἀπ' αὐτὰ τὰ πνευματικὰ βουρκοστάσια θὰ βγοῦνε οἱ μηχανικοὶ μας, οἱ τεχνίτες μας, οἱ γεωργοὶ μας, οἱ στρατηγοὶ μας κτλ».

Ἀλήθεια μεγάλη χλιοειπωμένη, μὰ πάντα στὸν καιρὸ τῆς νὰ ξαναειπωθῇ. Δὲν μπαγιατεύει, ἀφοῦ καὶ ἂ λέγεται δὲν πιάνει τόπο, κα-
νένας δὲν τὴν προσέχει, δὲ συγκινεῖται κανένας ἀπ' αὐτήν. «Ἡ ἀνατροφή μας ἐχρεωκόπησε» φωνάζει ὁ Γαβριηλίδης, «καὶ μὲ χρεωκοπη-
μένη ἀνατροφή οὔτε ἐμπόριο, οὔτε ἐπιστήμες, οὔτε τέχνες πᾶνε μπροστὰ». Ποιὸς λέει τὸ ἐ-
ναντίο; «Ὁ Μιστριώτης μοναχὰ καὶ ἡ φάρα του. «Σταματήσαμε» λέει, στὸ Μιστριώτη. Μ' ἄλλα λόγια καλλιέργησαμε ἀπὸ τὸ πρῶτο ὡς τὸ βράδι καὶ ἀπὸ τὸ βράδι ὡς τὸ πρῶτο μιὰ γλώσσα νεκρή, παιδευόμενοι καὶ παραδέρνον-
τας μὲ τὴ μέγαιρά τῆς τὴ γραμματικὴ ἑνα-
σχολούμενοι μὲ τίς λέξεις, καταφρονήσαμε τὰ πράματα».

Ρωταί ἢ «Ἀκρόπολη».

— Ἀπὸ ποῦ διάβολο θὰ βγοῦνε ἄνθρω-
ποι καὶ ἄντρες, παληκάκια καὶ μητέρες;
Κι ἀπαντᾷ, ἢ «Ἀκρόπολη» πάλι.

— Ἀπὸ ποῦ; Ἀπὸ τὴ γραμματικὴ τοῦ Μιστριώτη, ἀπὸ τὴν καθαρεύουσα τοῦ Χατζιδάκη, ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ δόξα τοῦ κῆρ Λάμπρου, ἀπὸ τὴ δογματικὴ θεολογία τῶν ρασο-
φόρων ἢ ρεδιγκοτοφόρων ἀγρυπῶν, ἀπὸ τὰ δι-
δακτικά ἐγχειρίδια τῶν γραμματοκαπῆλων. Ἀπὸ κεῖ. Ὑστερα θὰ προστεθεῖ τὸ γαλλικὸ μυθιστόρημα, ἡ πορνογραφία, ἡ μοιχολογία, τὸ σαχλανάγνωσμα τοῦ παραμυθῆ ἐφημεριδο-
γράφου, καὶ ἡ κοπρογέννητη φιλολογία τῆς πενταρολογούσης μεγαλοφυΐας.

Λόγια χρυσά, διαμαντένια· ἀλήθειες μεγά-
λες, ἀστραφτερές· μπαλτάς κατακέφαλος καὶ
ὅ,τι ἄλλο θέλετε. Μὰ καὶ ἔπειτα; Τί βγαίνει

ἀπὸ μιὰ φωνή, εἶσι σὰν ὕστερικιά, ποὺ ἀκού-
γεται κάθε χρόνο ἢ καὶ κάθε ξάμηνο; Τίποτα, τίποτα. Ὁμορφα λόγια, ποὺ ξεχνιοῦνται τὴν ἄλλη μέρα καθὼς ὅλα τὰ ὁμορφα λόγια. Καὶ τὸ ζήτημα αὐτὸ τὸ μεγάλο, τὸ ἐθνικὸ, τὸ ζω-
τικώτατο, δὲν κερδίζει τίποτα μὲ τὰ ὁμορφα λόγια. Παραδεχόμαστε πῶς δὲν ὑπάρχει Ἑλ-
λάδα σήμερα, ξέρετε τὴν ἀφορμὴ τοῦ κακοῦ, τὴ δειχνετε, καὶ ὅλ' αὐτὰ τὰ λέτε εἶσι ἐρασιτεχνικά, γιὰ νὰ γράφετε ὁμορφα ἀρθρα, γιὰ νὰ κερδί-
σετε τὴ δόξα τῆς στιγμῆς. Τὴν Ἀλήθεια αὐτὴ δὲν τὴν παίρνετε γιὰ σημαία, δὲν τὴ θεμελιώ-
νετε γιὰ ἄρχὴ τῆς ἐφημερίδας σας, δὲν τὴ διαλαλεῖτε κάθε μέρα, κάθε ὥρα καὶ κάθε στιγμή. Τὴ λέτε σήμερα καὶ τὴν ξεχνάτε αὔ-
ριο γιὰ νὰ μᾶς μιλήσετε γιὰ Πάλληδες καὶ γιὰ Θεοτόκηδες καὶ γιὰ κάθε ἄλλο πολιτικὸ ἢ κοινωνικὸ φασαρία. Ἔτσι δὲ γίνεται δουλιὰ, καὶ τὰ ὁμορφα λόγια πᾶνε χαμένα.

Καὶ στὸ τέλος σὰν Ἱερειμήδες κλαῖτε καὶ ξεμαλλιάζετε τὸ κεφάλι σας πῶς δὲ βγήκε ἓνας νὰ φωνάξῃ ὅτι μᾶς σώνουν πέντε καὶ μόνο γυμνάσια, καὶ τᾶλλα νὰ καοῦν καὶ νὰ πετα-
χτεῖ τὸ προσωπικὸ τους στὰ πεζοδρόμια, ἔτοιμο ἂ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτ' ἄλλο καλύτερο, νὰ καταντήσῃ σκαφτιάς ἢ διακονιάρης.

Δὲ βγήκε ἓνας; Ὁχι δά! Βγήκαν πενήντα, ἑκατό, μὰ δὲν τοὺς βλέπετε γιατί δὲ σᾶς συ-
φέρει νὰν τοὺς δεῖτε. Τρία χρόνα τώρα ἀπὸ τίς στήλες τοῦ «Νουμά» μιλήσανε τόσοι καὶ τό-
σοι, ὅ,τι διαλεκτὸ καὶ ἐξόχο ἔχει ἡ Ρωμοσύνη, ἀπάνου σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ λόγου σας μᾶς ζητᾷτε σήμερα τὸν ἔναν. Πῶς νὰν τοὺς δεῖτε, διὰ τὰ μάτια σας κλεισμένα μὲ λίσπη, δὲ βλέπουν τοὺς πολλούς; Ἀν ξεχνάτε τοὺς ἄλλους δὲ θυμόσαστε τουλάχιστο κάποιον Ψυ-
χάρη καὶ κάποιον Φωτιάδη ποὺ κουρελιάσανε μὲ τὴν φωτοπρόσωπη Ἐπιστήμη καὶ τὴν σιδερέ-
νια Λογικὴ τὸ ἄτιμο ἀντικειμενικὸ μας σύ-
στημα;

ΣΤΟ

περασμένο φύλλο ὑποσκεθῆκαμε στοὺς ἀναγνώστες μας νὰν τοὺς δώσουμε ἀπὸ τὸ τελευταῖο φύλλο τῆς «Μεταρρύθμι-
σης» καὶ τὸ κομμάτι ποὺ κρίνεται ὁ πόλεμος τοῦ 91.

Ὅριστε λοιπὸν καὶ αὐτὸ γιατί στ' ἀλήθεια ἀξίζει νὰ διαβαστεῖ ἀπὸ τοὺς πετεινόμυαλους ἐκείνους ποὺ ζητᾷνε ἀκόμα εὐθύνες γιὰ τίς ἀτυχίες τοῦ 91.

..

«Καὶ δὲ μᾶς λέτε πῶς μπορούσε νὰ νικήσῃ ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς τὸν Τουρκικὸ;

«Ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς εἶτανε συρφετὸς ἀγύ-
μναστος ἀπὸ 70 χιλ. ἄντρες καὶ ὁ Τουρκικὸς 140
χιλ. ἄντρες πειθαρχικοί, γυμνασμένοι, ρανατικοί.

«Ὁ Τουρκικὸς στρατὸς εἶχε στρατηγούς καὶ ἀνώ-
τερους ἀξιωματικούς πρώτης τάξης, ποὺ πολεμήσανε πολλές φορές, εἶχε καὶ γερμανικὸ ἐπιτελεῖο, ἐνῶ ὁ Ἑλληνικὸς οὔτε ἐπιτελεῖο εἶχε, οὔτε ἐπιμελητεία, οὔτε τίποτα. Οἱ ἀρχηγοὶ του καὶ οἱ ἄλλοι καπετα-
ναῖοι του κρυβόντουσαν πίσω ἀπὸ τὰ κλαριά καὶ κλαίγανε πικρά.

«Ὁ Τουρκικὸς στρατὸς εἶχε διπλὰ κανόνια ἀπὸ τὰ δικὰ σας καὶ καλύτερα. Ἔταν ὀπλισμένος μὲ τε-
λειότερα ὅπλα, ἐνῶ ὁ Ἑλλ. στρατὸς ἔχει ἀκόμα τὰ γέρικα Γκρᾶ.

«Πήγατε στὸν πόλεμο, ὁ Ἀβδάρτες, μόνο μὲ
φουσκαμένα λόγια, χωρὶς νῆχτε ὀχυρωμένη καὶ μιὰ
γραμμὴ γιὰ ὑποχώρησι, μὲ δυὸ θαμάσιες πίσω σας
βουνοσειρές ποὺ δὲν εἶχαν οὔτε ἓνα κανόνι. Καὶ
στήσατε τὸ ἀρχηγεῖο σας στὴ Λάρισα, σὲ πόλη
δίχως ὀχυρώματα ποὺ μὲ πρώτη προσβολὴ τὴν ἐκυ-
ρλενε ὁ ὀχτρός.

«Καὶ δὲ ντρεπόσαστε νὰ μιλάτε ἀκόμα γιὰ τὸν

φευτοπόλεμό σας; Μὲ τὰ τότε χάλια σας, ὅχι μόνο μὲ τὴν Τουρκία δὲ μπορούσατε νὰ πολεμήσετε, ἀλλὰ οὔτε μὲ Τουρκόγυφτους».

«—Καὶ τὴν ἀδράνειαν τοῦ στόλου πῶς τὴν ἐξηγεῖτε; φωνάζουν ἄλλοι.

«Σὰς ἀπαντῶ:

«—Φανταστεῖτε στόλο χωρὶς κανένα σχέδιο καὶ κανένα ἐπιτελεῖο, ποὺ τὸν διέταξε νὰ κανονιοβολήσει ὅλες τὶς ἀχτὲς ἑνὸς ἑξῶ φρενῶν ὑπουργός, δημοκόπος καὶ δικολάβος. (Σημ. Νουμά. Ὁ κ. Λεβίδης δά! Ἀκόμα γελᾶνε οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ μας μὲ τὶς διαταγὰς ποὺ τοὺς ἔδωσε νὰ μπομπαρδίσουν ἀμέσως τόσο μέρες ποὺ γιὰ νὰν τὸ καταφέρουν χρειάζονταν νάχουν Ἑγγλέζικο καὶ Φραντζέζικο στόλο μαζί! Ὁ κ. Λεβίδης, ὅστερ' ἀπ' αὐτό, ξανάχινε καὶ δευτέρη καὶ τρίτη φορὰ Ὑπουργός!)

«Καὶ δὲν ἀκούσατε πῶς ὁ στόλος αὐτὸς πῆγε στὸν πόλεμο μὲ κανόνια δίχως καφούλια καὶ μὲ ναῦτες ποὺ τοὺς ἐπiane ἡ θαλάσσα, καὶ μὲ ἀξιωματικούς μὲ μιλακὲς πατούσες;

«Μὰ ἔς παραδειχτοῦμε πῶς τὸ Παλάτι διέταξε τὸν στόλο νὰ μὴν πολεμήσει. Ἐέρτε σεῖς, ἂν ἡ Αὐστρία δὲν ἀπαγόρευε ρητὰ νὰ μὴ χτυπηθεῖ ἡ Σαλονίκη, φοβερίζοντας πῶς θάφθῃ τὸν Τουρκικὸ στρατὸ νὰ φτάσει στὴν Ἀθήνα;

«Μ' ἂν ὁ Τουρκικὸς στρατὸς καταχτοῦσε τὴν Ἑλλάδα, τί θὰ μᾶς ὠφελοῦσε νὰ μπομπαρδίσουμε τὴ Σαλονίκη καὶ τὸ Γαϊδουρονήσι;

«Ὁ στόλος θάξιζε, ἔκινούσατε στὴ στεριά. Τὴ στιγμή ὅμως ποὺ τοῦ δώσατε στὰ πόδια, ἔπρεπε ὁ στόλος νὰ μὴν κουνηθεῖ γιὰ νὰγοράσουμε φτηνότερα τὴν εἰρήνην.»

«Καὶ τὸ ἀτιμώτερο ἀπ' ὅλα εἶναι πῶς ἀμέσως ρῆξαμε ὅλα τὰ λάβια τοῦ πολέμου στὴ Βασιλεία. Προδότης ὁ Βασιλεὺς! Ἀνακτορεὺς καὶ ἀνίκανος ὁ Διάδοχος!

«Θέλαμε ἀπὸ ἓνα παιδί, καθὼς εἶχαν τότε ὁ Κωσταντῖνος—ποῦ ποτὲ δὲ διοίκησε μιὰ μεραρχία, ποτὲ δὲ γνώρισε μεγάλαι στρατ. γυμνάσια, γιὰτὶ ποτὲ δὲ εἶχανε στρατὸ—νὰ διοργανώσει σὲ λίγες μέρες ἓνα συρφετὸ 70 χιλ. νὰ ὀχυρώσει τὴ Λάρισα, νὰ κάνει τοὺς λαγούς λιοντάρια, νὰ παρηγοράει τοὺς ἀντισυνταγματάρχες ποὺ κλαίγανε, νὰ ὀχυρώσει τὸ Δομοκὸ καὶ τὶς Θερμοπύλες, νὰ βρεῖ κανόνια καὶ καινούρια ὅπλα, καὶ κατατροπώνοντας Φόν-Γκόλτς καὶ Ἑτέμ νὰ μπεῖ νικητὴς τουλάχιστο στὴ Σαλονίκη.

«Μὰ καὶ Μ. Ἀλέξανδρος καὶ Μ. Ναπολέοντας νάτανε, τέτια θάματα ἀδύνατο νὰ κάνει. Καὶ δὲν εἶναι θάμα ποὺ κατόρθωσε νὰ σώσει τὸ στρατὸ μὲ τὶς ὑποχώρησεις καὶ νὰ γλυτώσει τὸ ἔθνος ἀπὸ τὴν ὀδὴν νὰ δεῖ τὸ Διάδοχο Κωσταντῖνο νὰ σέρνεται αἰχμάλωτος στὴν πόλιν τοῦ Κωσταντίνου;»

ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ

χαρακτήρισε μιὰ φημερίδα ποὺ ὁ Ράλλης ἀπαγόρευε νὰ γίνῃ μνημόσυνο στοὺς σκοτωμένους Κρητικούς.

Καὶ μ' ὅσα γράψανε ἀπάνου σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα μᾶς δείχνανε πῶς εἶχαν τὴν ἀπαίτηση ὅχι μόνο ἡ Κυβέρνηση νάφθῃ νὰ γίνῃ τὸ μνημόσυνο, ἀλλὰ νὰ κηρύξει καὶ τὸν πόλεμο στὴ Ρουσία.

Τί τοὺς ἐννοιαζε τοὺς παλληκαράδες; Αὐτοὶ ἔχουν τὸ κουράγιο καὶ μ' ὅλη τὴν Εὐρώπῃ νὰ πολεμήσῃ ἡ Ἑλλάδα, σώνει νὰ γίνῃ κάτι ποὺ νὰ μποροῦνε νὰ πούλανε περισσότερα φύλλα.

Νά, αὐτὸς εἶναι ὁ «ἐντιμος» τύπος τοῦ κ. Ράλλη!

τῆς Παναγίας, σὰν καθεὶς μεγάλη καὶ ἐπίσημη γιορτὴ στὸν τόπο μας, δὲ μᾶς ἄφησε παραπονεμένους. Ἐντενα (ἀριθμ. 11) λαβωμοὶ μὲ μαχαίρια, ξύλα, καὶ ἄλλα ὅπλα (δὲν ἔλειψε καὶ ἡ κλασικὴ πιά σουστα) γενήκανε τὴ μέρ' αὐτὴ στὴν Ἀθήνα καὶ στὴν Περαιά. Τὰ ρέστα τὰ βλέπετε στὸ βδομαδιατικὸ φονοπάζαρο.

Ἀπ' αὐτὸ καὶ ἀπ' ἄλλα τέτια πᾶσι νὰ πιστέψῃ κανεὶς πῶς ἐνῶ ὅλ' οἱ ἄλλοι λαοὶ γιορταζοῦνε γιὰ νὰ γλεντᾶνε, ἐμεῖς οἱ Ῥωμοὶ γιορταζοῦμε γιὰ νὰ σκοτωνόμαστε. Ὁ Ὑπουργός, λοιπὸν ποὺ θάθελε νὰ δουλέψῃ σοβαρὰ νὰ λιγυστέψῃ τὸ μεγάλο αὐτὸ κακό, ἔπρεπε πρῶτα πρῶτα νὰ ζητήσει νὰ καταργηθῇ ὅλες οἱ μεγάλες γιορτές.

ΕΡΜΕ

λοιπὸν καὶ τὸ συλλαλητήριον γιὰ τὴν Κρήτη καὶ μίλησε καὶ ὁ κ. Γιολντάσης τῆς «Ἀστραπῆς».

«Ἐπὶ τέλους! ἔχρειάσθησαν οἱ κρότοι τῶν Ῥωσικῶν πυροβόλων, οἱ ὅποιοι μετέβαλον εἰς ἐρείπια τοὺς Χριστιανικοὺς ναοὺς τῆς Κρήτης, ἔχρειάσθησαν αἱ σφαῖραι τῶν Ῥωσικῶν ὀπλῶν κτλ. διὰ νὰ ἐξυπνήσῃς ἐκ τοῦ ληθαργίου, Διὰ τῶν Ἀθηνῶν!»

Τὴ κρίμα ποὺ δὲ μιλῆσαμε σ' αὐτὰ τὰ συλλαλητήρια καὶ μεῖς. Ἀ μιλούσαμε, ὅστερ' ἀπὰ τὸν κ. Γιολντάση πάντα, θὰ λέγαμε:

— Ἐπὶ τέλους! Χρειάστηκε νὰ παραφρανῇσῃ ὁ Ἀθηναῖκος τύπος, χρειάστηκε νὰ πιστέψῃ τὶς παλάβρες τοῦ ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν, χρειάστηκε νὰ μεταμορφωθεῖ ἄκόμα ἄλλη μιὰ φορὰ ἡ Ἀθήνα σὲ φρενοκομεῖο, γιὰ νὰ μᾶς ξαναγιومیσει μῦθες, ὡς Γιολντάσης τῆς «Ἀστραπῆς»!

IBAN ΤΟΥΡΓΚΚΡΕΝΕΦ

ΕΝΑ ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑ

Εἶτανε μέρα χυνοπωρινή. Ἐνα ἀνάρτιο λιανόβροχο σὰ σκόνῃ ἔπεφτε ἀπὸ τὸ πρῶτ καὶ κάπου-κάπου τοῦ ἡλιοῦ οἱ ἀχτίδες λιγοστὲς σκίζανε τὰ νέφη.

Ὁ οὐρανὸς σκεπάζονταν ἀπὸ συννεφάκια, ποὺ χύμιζαν τὸ ἓνα πὰ στ' ἄλλο δείχνοντας τὸ γαλάζωμα, ποὺ ἀπλώνονταν καθάριον καὶ γαλήνιον ἀπαράλλαχτο μὲ ὁμορφὴ γαλανὴ λίμνη.

Πέτυχα εὐχάριστο ἀποκοῦμπι στὸ μαλακὸ τῶν δειντρῶν χορτάριασμα καὶ ἀπὸ κεῖ μ' ἔφτανε τοῦ δάσου ἡ φωνή.

Οἱ φυλλωσιὲς πάνωθε ἀπὸ τὸ κεφάλι μου ἀσάλευτες σκεδόν· καὶ στὸ φυλλομουρμούρισμα ποὺ μόλις ἀκούγονταν, τὸ τραγουδι ξάνοιγα τοῦ χυνοπώρου.

Καὶ δὲν εἶταν οὔτε τῶν μισάνοιχτων φύλλων τὸ ἀνατρίχιασμα στὴ γελαστὴ ἀνοιξή, οὔτε ἡ γλυκειὰ τοῦ καλοκαιριοῦ νάρκη, οὔτε τὸ θλιμμένο χαῖρε, ποὺ τὸ χυνοπώρο μᾶς στέλνει, μὰ εἶτανε ὡς ἂν γλυκομουρμούρισμα μέσα σὲ ὕπνο.

Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἓνας ἀνάλαφρος ἀέρας φυσοῦσε καὶ ἔσμιγεν ἀγκαλιαστὰ τὶς ψιλὲς δειντροκορφές.

Μὰ ὅταν ὁ ἥλιος ρώτιζε, τὸ βῆθος τοῦ δάσου ποὺ θαμποςκέπαζε τῆς κατχνίας τὸ πέπλο, φεγγολοῦσε ὅλο χαμόγελο καὶ τῶν φλαμουριῶν τὰ λυγρὰ κορμιά ἀσπρογάλιαζαν ὡς ἂν ἀτλάζι, ἐνῶ τὰ φύλλα πέφτανε χάμου σὰ χρυσὴ βροχή.

Κάποιες φτέρες κιτρινασμένες κιόλα ἀπὸ τοῦ χυνοπώρου τὸ λιθόρι ὑψώνονταν χαριτωμένες καὶ ἄλ-

λες, φετωμένες, τὶς ἀλαμάντινες σταλακτιέσσης βροχῆς, γέρνανε σὰν μερὰ πτερὰ πρὸς τὸ χορτάριασμα τῶν δειντρῶν, ποὺ χαϊδεῖν ὁ ἀέρας τοὺς. Σὰν κρύβονταν ὁ ἥλιος, τὸ δάσο λούζανταν σὲ γαλάζιο φῶς, ἀμάλαρο, ὅπου καθεὶς ζῶν πνέγονταν μόνον τῶν φλαμουριῶν τὰ κορμιά ἀσπρολογούσαν ὡς ἂν κολώνες χιονοῦ σὰ μὲν λευκότη σκληρὴ, ποὺ χτυποῦσε στὸ πρᾶσινο.

Καὶ τότες ἡ βροχὴ ἔπεφτε στάλα, στάλα, στὴν ἀρχή, ἔπειτα πυκνὴ μὲ τὰ μωρόσκοπα καὶ μουσικὰ τῆς μουρμούρισμα.

Ἐβλεπεσ ἀκόμα ἀνάμεσα στὰ χλωμασμένα φύλλα καὶ μερικὰ πράσινα καὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πρῶτανε κάνα νιὸ βλασταρὶ ὀλοπόμφου ἢ χρυσολίτρινου, ποὺ φλέγονταν καθὰ ποτὴν ἄχτι τὰ χαϊδεῖ, ξεχωρίζοντας τὰ δειντρῶν τὰ κλωνάρια χτυπητὰ στὸ φῶς.

Σάπαινα κατὰ πούλα, μονάχα τοῦ μελισσοφάχου τὸ περιγελαστὸ καὶ χαρούμενο ξεφωνητὸ χύνονταν σὲ κύματα, ξεφωνίζοντας τὴ βαθειὰ στεγνὰ.

Πριχὺ φτάσανε πέρασα μέσαθι ἀπὸν δασὸ λεύκων. Καθόλου δὲ μ' ἀρέσανε αὐτὰ τὰ λευκαστήκα δέντρα μὲ τὴν ἀσημένια φυλλωσιά, ποὺ σαλεύει ἐπιμονα καὶ μὲ τὰ φύλλα τοῦ ποὺ κουνιόντανε πάνω στὰ μακροῦλά τους κλωνάρια.

Πρέπει ὥστόσο νὰ μαλογήσω, πῶς τὶς κλοκκρινὲς βραδεῖς, σὰν ὑψώνεται ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ πυκνῶν χαμόκλαδων καὶ σπιθοβολᾷ στὸ δυσμικὸ φῶς, ὡς νὰ εἶταν καθὰ τοῦ φύλλου χρυσοπέταλο καὶ τὸ κορμὶ τοῦ ὡς νὰ πλημμυρίζονταν ἀπὸ παρρηρὸ φῶς, τὸ δέντρο αὐτὸ εἶναι ὠραῖο.

Κι ἀκόμα εἶν' ὁμορφο σὲ κλοκκινιά, ὅταν δυνατὸς ἀέρας κουνάει τὰ φύλλα τοῦ πρὸς ὅλες τὶς μεριές, ποὺ θαρρεῖς πῶς λαχταρεῖ νὰ πεταχῇ πρὸς τὴν ἐξοχή.

Νά γιὰ ποῦ λόγῳ δὲ σταμάτησα στῶν λεύκων τὸ δάσο, μὰ προτίμησα νὰ βρῶ ἀνάπαψη κάτου ἀπὸ μιὰ φλαμουριά, ποὺ τὰ κλωνάρια τῆς τὰ χαμηλὰ χαμηλὰ μὲ σκεπάζαν ἀπὸ τὴ βροχή.

Ἵστερα ἀπὸ λίγες στήμιες σφύριξα στὰ σκύλα μου καὶ, σὰ σωστὸς κυνηγός, δὲν ἄρρησα ν' ἀπακομηθῶ. Κ' ἐγὼ δὲν ξέρω πόσον κοιμήθηκα, μὰ ὅταν ξύπνησα τὸ δάσο, πλημμυρίζε ἀπὸ ἡλιόφωτο καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ φύλλα ποὺ ὁ ἀέρας ἀποχωρίζε, ὀλοῦθε ἔβλεπα νὰ ξεπλώνεται τὸ ἀπέραντο γαλάζωμα.

Οὐτ' ἓνα πιά σῶγερ. Εἶχε καλοσυνέει καὶ ἀνάπνεγα τὴ δυναμερὴ δροσεράδα ποὺ σοῦ ἀνοίγει τὴν καρδιά καὶ σοῦ μνηαῖ: μιὰν ὁμορφὴ βραδιά.

Καθὼς σηκώθηκα νὰ τραβήξω γιὰ τὸ κυνήγι, παρατήρησα μιὰ χωριατοπούλα ποὺ ἀκίνητη κάποιον περίμενε, λίγα βήματα μακριὰθε μου. Καθονταν μὲ τὸ κεφάλι γερτὸ στὸ στῆθος τραχημένη ἓνα χοντρὸ μπουκέτο ἀπὸ ἀγριολούλουδα γλυστρουσε ἀπὸ τὸ χέρι τῆς τ' ἀκίνητο, ποὺ κρεμοῦσε καὶ οἱ ἀνθοὶ πέφτανε ἀργά, ἓνας-ἓνας στὸ φουστάνι τῆς τὸ ρηγυτὸ, καθὲ ποῦ ἡ παιδοῦλα βαρυναστενάζε.

Ἡ διπλὴ σειρὰ ἀπὸ ψεύτικα μαργαριτάρια, ποῦχε γύρω στὸ λαιμὸ, ἔπεφτε πὰ στὸ λευκὸ τῆς πουκάμισο κλεισμένο στὸ στῆθος καὶ στὰ μανίκια καὶ ποὺ τέλειωνε σὲ μικρὲς σούφρες γύρω στὸ κορμὶ τῆς. Ἀπὸ τὸ κόκκινο κεφαλομάντηλο, ποὺ κρατοῦσε τὰ ξανθὰ τῆς μαλλιά, ποὺ εἶχανε ἓνα ὠραῖο χρῶμα ξανθὸ-σταχτερό, ξεπρόβανε τὸ χαριτωμένο τῆς προσωπάκι καὶ ἡ λευκότη τοῦ μετώπου τῆς. Τὰ δέμα τῆς εἶταν μελαχρινό, μὲ κείνο τὸ ξεχωριστὸ μάραμμα ποὺ ἔχει τὸ λεπτὸ δέμα. Τὰ μακρὰ τῆς ματόκλαδα, καθὼς κρατοῦσε κατεβασμένα τὰ μάτια τῆς, ἤσκιωναν τὰ μάγουλά τῆς, ὅπου ἓνα δακρυ